

ואני תפילה

העולם דומה לשעון אדיר. בפנים השעון ישנם הרבה גלגלים המניעים זה את זה עד שמניעים את המחוגים. ויש לשעון קפיץ המניע את כל הגלגלים.

קפיץ זה בעולם היא התפילה ! וכיון שבה תלויה חיות אמונתנו. **ניתן לנו לפעול ישועות ממש על ידה.** אל תהיה עבודת התפילה קלה בעינינו, לפי מראה עינינו מתנהגים כל עניני העולם על פי סיבה ומסובב -- האדם עני מפני שאינו מוכשר למשהו, הוא חולה בגלל התורשה או וירוס, הוא אינו מצליח בלימודו מפני שאינו בעל כשרון. והנה אנחנו צריכים לפעול בעצמנו לדעת כי הכל תלוי אך ורק ברצון השם ולא בסיבות גשמיות. הרי כל תפילה מתנגשת עם חוק הברזל של סיבה ומסובב. ובה אנו צריכים לפרוץ את מושל-הראשון הזה של הסיבתיות. ומיד בהתחילנו להתפלל אנו צריכים להתרומם למבט של למעלה-מן-הטבעי זאת היא עבודת התפילה.

ההכנה החיונית לתפילה כראוי

כתב רבינו יונה בספר היראה: "ויבא לבית הכבסת ואומר בכניסתו ואני ברוב חסדך אבא ביתך וכו', וישב במקומו וישב ולא יפתח פיו עד שישהה מעט, וישב אל לבו לפני מי הוא יושב, ומי שומע דבריו ואז ילבש חרדה ואימה וזיז ורתת, ויפתח, תפילתו על הסדר" וכך כתב הרמב"ם: "כיצד היא הכוונה? שיפנה את לבו מכל המחשבות ויראה עצמו כאילו הוא עומד לפני השכינה, לפיכך צריך לישב מעט קודם

התפילה כדי לכוון את לבו ואחר כך יתפלל בנחת ותחנונים ולא יעשה תפילתו כמי שהיה נושא משאוי ומשליכו והולך לו... חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת קודם התפילה כו" (ד' תפילה טז), הרי חסידותם של החסידים הראשונים היתה ששהו שעה שלימה. אבל לשהות מעט לפני ואחרי התפילה היא הלכה לדורות !

כמה זה "מעט"? חמש דקות יהיה הרבה, והשוהה לפני התפילה דקה אחת ממש. וישב בשקט על מקומו. מרוכז בעצמו ובתפילה שהוא עומד להתפלל. יראה נפלאות איך דקה זו עלולה להשפיע על כל תפילתו. אנחנו רדופים מאד מקצב החיים המודרניים שהכל צריך להיעשות במהירות.

באוכל ובשיחת רעים אנו מאריכים למדי. אבל בתפילת שחרית אנו לחוצים שכל אחד ממהר לעבודתו. זה בכה וזה בכה. ובקושי רב אנו יכולים להתרגל בתפילה מתונה. ואפילו דקה אחת יקרה לנו. לכן אפילו דקה זו של שהיה לפני התפילה עולה לנו במאמץ ומאבק. אך אין לוותר עליה.

והתפילה עצמה צריכה להיות "בנחת ובתחנונים". גם תלמיד חכם אשר תורתו אומנתו אל יסמוך על תורתו למהר בתפילתו. גם המתפלל בבית הכנסת עם בעלי בתים לא ימהר בתפילתו כדי להגיע עם הציבור לתפילה בלחש. אלא יתחיל הוא תפילתו קודם התחלת הציבור. ויקדים את עצמו כל כך יעד שיוכל להתפלל בנחת בלי דילוגים ויגיע ביחד עם הציבור לברכת "גאל ישראל".

ויתכן שיהיה מן ההכרח לקום מוקדם. וכדי לקום מוקדם יהיה מן ההכרח לשכב לישון מוקדם. נמצא שההכנה לתפילה מתחילה בערב. שלא לאחר את זמן השכיבה.

הרי: שכיבה בזמן. קימה מוקדמת כדי להתפלל בנחת. ושהיה לכל הפחות דקה אחת לפני התפילה. מלבד שאר ההכנות בעת הקימה -- הן הנהגות למעשה המחויבות מ"תפילה בנחת". ובהן עלינו להתלמד. ("עלי שור" -- מאת הרב שלמה זולבה)

מתוך הספר של הרב בעל ה"שבט מוסר" עמוד תע"ב

"צריך החזן להתפלל בנחת מילה במילה, ולפי פירוש המילות, ולא במהירות. ולא ישגיח על אותם קלי דעת שאומרים לו למהר כדי שלא יאריכו בבית הכנסת, כי עול בית הכנסת הוא משא כבד עליהם, כי על ידי זה הוא מקצר בשיבחו של מקום ואינו יכול להתפלל בכוונה לפי פירוש המילים.

כי לחזן המתפלל במיתון, בנחת, יהיה לו שכר הרבה מאוד בעולם הזה, שיאריך ימים בנעימות ובטוב, ובעולם הבא יזכה לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו, מידה כנגד מידה".

"אותם שליחי ציבור, שלפעמים מדלגים בתפילה או מתפלל במהירה, או אם מתפללים במרוצה כדי להספיק לצאת- השליח ציבור נכנס בסוג מונע את הרבים מלעשות מצוה, והוא חטא רבים נשא, ואף אם יש אנשים שאומרים לו לדלג או לומר במרוצה, לא יאבה ולא ישמע אליהם, שדברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין? וטוב איש יכלכל דבריו במשפט.

וכן על זה הדרך, היושבים בבית התפילה ומראים עצמם כעייפים וכמשא כבד יכבד עליהם התפילה וישיבת בית הכנסת ורוצים למהר לצאת ולהמלט עליהם הכתוב אומר "ולא אותי קראת יעקב, כי יגעת בי ישראל" (ישעיה מג כב')

המה יזכרו ויבושו כי כל היום עומד בשוק או בקרנות או לפני ליצנות ואינו עייף, ובשעת התפילה והלימוד אינו יכול לעמוד". מתוך דברי הרב אליעזר פאפו זצוק"ל בספרו "יעלזו חסידים"